

Se cuvine să ne veselim

Luca 15.11-24: Și El a spus: „Un om oarecare avea doi fii. Și cel mai tânăr dintre ei i-a spus tatălui: «Tată, dă-mi partea de avere care îmi revine». Și el le-a împărțit averea. Și nu după multe zile, fiul mai tânăr, adunând totul, a plecat într-o țară îndepărtată și acolo și-a risipit averea, trăind în destrăbălare. Iar după ce a cheltuit totul, a venit o foamete mare în țara aceea și el a început să ducă lipsă. Și a mers și s-a alipit de unul din cetățenii țării aceleia și el l-a trimis pe ogoarele lui să pască porcii. Și dorea mult să se sature cu roșcovele pe care le mâncau porcii, și nimeni nu i le dădea. Dar, venindu-și în fire, a spus: «Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâine, și eu mor de foame aici! Mă voi ridica și voi merge la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am păcătuit împotriva cerului și înaintea ta; și nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi». Și s-a ridicat și a venit la tatăl său. Dar, pe când era el încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă și a alergat și a căzut pe gâtul lui și l-a sărutat mult. Și fiul i-a spus: «Tată, am păcătuit împotriva cerului și înaintea ta; și nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău». Dar tatăl le-a zis robilor săi: «Aduceți haina cea mai bună și îmbrăcați-l și puneți-i un inel în deget și încălțăminte în picioare; și aduceți vițelul cel îngrășat și înjunghiați-l, și să mâncăm și să ne veselim; pentru că acest fiu al meu era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit». Și au început să se veselească.

Evangelhia după Luca ne prezintă într-un mod deosebit harul aducător de mântuire al lui Dumnezeu revelat în Hristos, „anul plăcut al Domnului”. Acesta este motivul pentru care „bucuria” este tonul de bază care străbate întreaga carte. Încă din capitolul 2, un înger din cer anunță păstorilor „mare bucurie”; în definitiv, în cetatea lui David Se născuse un Mântuitor, iar acest Mântuitor nu era altul decât „Hristos Domnul (Iehova)”. Și când, în capitolul 4, „copilașul” ajuns la maturitate citește în sinagoga din Nazaret bine-cunoscutul pasaj din capitolul 61 al profetului Isaia: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evangelhia; M-a trimis să vestesc captivilor eliberare și orbilor vedere, să pun pe cei zdrobiți în libertate, să vestesc anul plăcut al Domnului”, și adaugă ca explicație: „*Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta pe care ați auzit-o*”, apoi „*toți se minunau de cuvintele de har care ieșeau din gura Lui*”. Iar când, în cele din urmă, Domnul Se urcă la cer cu mâinile binecuvântătoare, după ce lucrarea a fost încheiată, ucenicii se întorc la Ierusalim „cu mare bucurie” și sunt mereu în Templu „lăudând și binecuvântând pe Dumnezeu”.

Astfel, începutul și sfârșitul acestei Evanghelii vorbesc despre har și bucurie, iar atunci când fariseii și cărturarii cântind Îi reproșează Domnului că îi primește pe păcătoși și chiar mănâncă cu ei, ei primesc răspunsuri în cele trei parabole referitoare la oaia pierdută, drahma pierdută și fiul pierdut, care se încheie în bucurie și veselie adevărată. În toate trei, suntem întâmpinați de dragostea divină care *caută, găsește și primește*. În prima parabolă, păstorul - imaginea Fiului lui Dumnezeu - caută oaia pierdută *până când* o găsește și o poate duce acasă; în a doua, femeia - imaginea Duhului Sfânt - aprinde o lampă, mătură casa și caută *cu atenție* până când găsește drahma pierdută. Totul se întâmplă aici din partea păstorului sau a femeii. Ce ar putea face o oaie fără minte, pierdută sau o monedă fără viață, care zace în praf, pentru a-și găsi drumul înapoi spre proprietar sau a ajunge în mâinile proprietarului său?

În relatarea despre fiul care a plecat în depărtare, pentru a trăi acolo, departe de fața tatălui, pentru a-și îndeplini dorințele, lucrurile stau altfel. Tatăl - imaginea lui Dumnezeu Însuși - nu merge în țara îndepărtată pentru a-l căuta pe fiu și a-l aduce înapoi, ci îl *așteaptă*, până se întoarce, pentru a-l *primi* și a-i oferi tot ceea ce dragostea poate concepe și casa părintească poate oferi. Dar în timp

ce tatăl aşteaptă acasă, o transformare are loc în inima fiului. *El şi-a venit în fire*, o imagine a lucrării divine în sufletul unui păcătos. De aceea, aici nu este vorba de o oaie sau de o monedă, ci de un om care, după ce a rătăcit mult timp pe căile păcatului şi ale ruşinii, îşi vine în fire şi acum spune: „Mă voi ridica şi voi merge la tatăl meu şi-i voi spune: Tată, *am păcătuit*”.

Cel care spune aceste parabole era singurul care cunoştea întreaga dimensiune a stricăciunii noastre şi dragostea care era în inima lui Dumnezeu faţă de noi. Dar, deşi cunoştea întreaga măsură a vinovăţiei care trebuia plătită, El a venit să o ia asupra Sa, să Se pună sub judecata care se abătea asupra noastră din cauza vinovăţiei şi, în acelaşi timp, să ne facă cunoştinţă cu toată dragostea lui Dumnezeu. El a apărut în această lume, pe de o parte, pentru a ispăşi ofensa împotriva lui Dumnezeu, de care eram vinovaţi şi, pe de altă parte, pentru a dezvălui adâncimile şi înălţimile inimii lui Dumnezeu în faţa ochilor noştri cuprinşi de uimire. Cine dintre noi şi-ar putea *imagina* ce a îndurat Preaiubitul nostru Domn atunci când faţa lui Dumnezeu i-a fost ascunsă? El, singurul care a cunoscut această faţă, a fost, de asemenea, singurul capabil să măsoare grozăviile pe care ascunderea ei trebuie să i le fi adus.

Păcatul omului a început cu neîncrederea în Dumnezeu. În mijlocul minunatei desfăşurări a multiplelor haruri ale lui Dumnezeu în Grădina Eden, îndoiala cu privire la dragostea lui Dumnezeu a fost cufundată în inima omului de satan. Mincinosul de la început a otrăvit mintea omului, şoptindu-i că Dumnezeu i-a reţinut cele mai înalte şi mai bune lucruri şi că, prin urmare, Dumnezeu nu ar putea avea cu adevărat intenţii bune faţă de el. În acest fel, a creat în el o idee falsă despre Dumnezeu, a semănat neîncredere în sufletul său şi l-a condus la căderea sa gravă.

Au trecut mii de ani. Dar când „a venit împlinirea timpului, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, născut din femeie” [Galateni 4.4]. Fiul lui Dumnezeu a venit în această lume pentru a-L face cunoscut pe Dumnezeu pe care nimeni nu L-a văzut vreodată, pentru a opune minciunii lui satan adevărul. Harul şi adevărul au venit prin El [Ioan 1.17]. O, ce bucurie trebuie să fi fost pentru inima binecuvântatului nostru Domn să dezvăluie inima lui Dumnezeu în mijlocul fiilor şi fiicelor pierdute ale acestei lumi - femeia de la fântâna lui Iacov, cele trei surori şi fratele lor din Betania, tâlharul de pe cruce şi pe mulţi alţii să-i lase să privească în această inimă!

În relatarea despre fiul risipitor, Domnul vrea să pună înaintea privirii noastre mai presus de toate *modul* în care tatăl îl primeşte pe fiul care se întoarce. El era singurul care a putut să facă aceasta şi să ne prezinte aceasta. Să observăm mai întâi că fiului nu i s-a dat înapoi *niciunul* dintre lucrurile pe care le posedase şi le irosise în ţara îndepărtată. Ceea ce a primit era ceva *cu totul nou, complet nou*. Primul gând al omului care fusese aproape de înfometare în ţara îndepărtată a fost că în casa tatălui său era pâine din belşug, în timp ce el însuşi trebuia să moară de foame. Al doilea a fost că acest tată nu l-ar fi alungat din pragul casei sale, chiar dacă nu l-ar mai fi putut recunoaşte drept *fiul* său. Conştiinţa lui trezită i-a spus că se făcuse nevrednic de această poziţie pentru totdeauna.

Se poate vorbi despre prima trezire a credinţei într-un suflet atunci când acesta începe să se gândească la ceea ce *este în inima lui Dumnezeu pentru el*. Apropierea are loc tocmai în punctul, în care omul s-a îndepărtat de Dumnezeu la început. Am spus că în paradis *neîncrederea în Dumnezeu* era începutul pieirii. *Încrederea în Dumnezeu*, oricât de slabă ar fi ea la început, este începutul restaurării, al întoarcerii la El. Şi atunci când o persoană realizează prin credinţă că Dumnezeu este dragoste, că *Şi-a dat pe singurul Fiul născut pentru păcătoşi şi vrăjmaşi*, mântuirea este aproape.

Satan încearcă şi astăzi să-i convingă pe oameni că Dumnezeu *nu-i iubeşte*, nu le îndeplineşte dorinţele, chiar îi tratează aspru şi nedrept etc. Dar astăzi, ca şi la început, este teribil şi dezastruos

să ascuți de minciunile vrăjmașului. Cine ne-ar putea învăța cine și ce este Dumnezeu, dacă nu Fiul Său unic? Iar a accepta mărturia Sa înseamnă *a crede*, sau, cu alte cuvinte: a nu ne mai baza sau a nu mai conta pe ceea ce este *în noi*, ci pe ceea ce este *în Dumnezeu*. Când fiul risipitor „era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă și a căzut pe gâtul lui și l-a sărutat mult” (Luca 15.20). Ce surpriză! Nu îmbrățișezi și nu săruți un „muncitor cu ziua”, cu atât mai puțin să-i *acoperi* fața cu sărutări. Dar fiecare pas în plus era o surpriză pentru bărbatul care se întorcea acasă. Sărutările au fost urmate de cea mai bună haină, de inel și de încălțăminte!

Nevoia l-a împins pe fiu înapoi la tatăl său, *dragostea* l-a făcut pe tată să-l *caute cu privirea* și să *alerge în întâmpinarea* lui. Oh, este ceva minunat, când sufletul descoperă că Dumnezeu este *dragoste*!

După cum am spus, erau două lucruri care L-au adus pe Domnul până la noi: mai întâi, să moară pentru păcatele noastre și, apoi, să ne facă să cunoaștem bucuria inimii Tatălui de a-l primi pe bietul păcătos care se întoarce. Cine ar putea descrie sentimentele unei inimi păcătoase care, luminată de sus, ajunge să cunoască această dragoste pentru prima dată? Nu are altceva de făcut decât să privească cu admirație adoratoare acțiunile acestei dragoste.

Nu putem face un serviciu mai mare acestei dragoste, dacă pot spune așa cu tot respectul, decât deschizându-ne inimile față de ea, și nu-i putem provoca o durere mai mare decât neîncrezându-ne în ea sau chiar închizându-ne în fața ei. Nimic nu satisface mai mult o persoană care mă iubește cu adevărat decât atunci când îmi pun încrederea în ea. Adevărata *încredere* este, prin urmare, mai mult decât cel mai zelos și devotat *serviciu*. Amintiți-vă doar de Maria și Marta în Betania. A-L sluji pe Domnul este cu siguranță bine și de dorit, dar a sta la picioarele Lui în încredere iubitoare este mai bine. Dragostei, care a murit pentru noi când eram încă păcătoși, nu-i place nimic mai mult decât atunci când *credem* în ea și ne *bazăm* pe ea.

În timp ce fiul risipitor stătea în brațele tatălui său și primea sărutările acestuia, el a spus: „Tată, am păcătuțit împotriva cerului și înaintea ta; și nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău” (Luca 15.21). El mai simțise profund aceasta înainte, dar niciodată atât de profund ca în acest moment. Dar la ce a dus această mărturisire? Doar la o nouă manifestare a dragostei, chiar mai profundă. Fiul nu a mai apucat să spună: „Fă-mă ca pe unul din argații tăi”. Cea mai bună haină, pe care probabil nu o văzuse niciodată înainte, este luată din casă și pusă pe el. *Nici o rămășiță* din țara îndepărtată nu este permisă în casa tatălui ca amintire a trecutului. Fiul trebuie să fie potrivit pentru casa tatălui său *din toate punctele de vedere*; și el *trebuie* să știe aceasta, trebuie să știe că este binevenit acolo și că se poate simți în largul său.

„Haina cea mai bună” îl pune într-o poziție complet nouă - la fel cum credinciosul „s-a dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui și s-a îmbrăcat cu cel nou, care se înnoiește după chipul Celui care l-a creat” (Coloseni 3.9,10). El a devenit un „om în Hristos”, atât de mult iertat și atât de înălțat încât *îngerii* doresc să se uite în gloriile acestei „mântuiri”. Da, Cel care sfințește și cei care sunt sfințiți sunt *dintr-Unul*, astfel încât Domnului nu Îi este rușine să-i numească „frați”. În deplină convingere de credință, ei pot „mulțumi Tatălui, care ne-a învrednicit să avem parte de moștenirea sfinților în lumină” (Coloseni 1.12). Mai mult, apostolul se roagă pentru credincioșii din Efes ca Hristos să *locuiască* deja astăzi în inimile lor prin credință și ca ei, cunoscând dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoaștere, să fie deja plini de toată plinătatea lui Dumnezeu aici și acum (Efeseni 3.17-19). Ce poziție! Putem foarte bine să exclamăm împreună cu Ioan: „Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl!” [1 Ioan 3.1].

„Inelul”, semnul filiației, este pus pe degetul fiului și „încălțăminte” este pusă pe picioarele lui. Când Moise a intrat odată în prezența lui Dumnezeu, i s-a cerut să-și *scoată încălțăminte*. Fiul risipitor este *încălțat*. De ce? Așa cum am spus, el trebuie să se simtă *ca acasă* în casa Tatălui și să se poată mișca *liber* acolo. Acesta este motivul pentru care el este pus într-o stare care corespunde poziției sale. Orice sentiment de a fi nepotrivit acolo este înlăturat. Dragostea nu este satisfăcută până când nu a făcut tot posibilul pentru subiectul preocupării ei. Dacă vreau să fac ceva pentru cineva, pe care îl iubesc cu adevărat, fac *tot ce pot*. Așa acționează dragostea divină cu noi.

Pe lângă lucrurile menționate, *sărutul*, manifestarea dragostei tatălui, și îmbrăcarea cu *haina cea mai bună*, *inelul și încălțăminte*, posibilitatea de a ne bucura de această dragoste și de toate bogățiile casei Tatălui, ultimul lucru care trebuie adăugat este vițelul cel îngrășat, adică ceea ce dragostea a păstrat pentru o astfel de ocazie. „Aduceți vițelul cel îngrășat și înjunghiați-l și să mâncăm și să ne veselim; pentru că acest fiu al meu era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit” (Luca 15.23,24). Cu cât Dumnezeu coboară mai jos în mila Sa pentru a ajunge la păcătosul pierdut, cu atât mai sus urcă El în harul Său, pentru a Se glorifica în el.

Vițelul îngrășat nu reprezintă jertfa lui Hristos. Acesta este sacrificat doar atunci când cel care s-a rătăcit a fost deja primit și poartă cea mai bună haină. În vițelul îngrășat vedem mai degrabă tărâmul bucuriei, în care Dumnezeu îi introduce pe cei răscumpărați. Ei intră, ca să spunem așa, în cercul sărbătorilor lui Dumnezeu, la care participă întreaga casă, cu singura excepție a fiului cel mare. „*El nu voia să intre!*” Ar putea exista o clarificare mai clară și o condamnare mai tăioasă a spiritului legalist? Dar, în timp ce el stă deoparte mormăind și supărat, păcătosul mântuit este introdus în bucuria deplină a ceea ce Tatăl a pregătit pentru el în dragostea Sa. Ne amintim involuntar de cuvintele: „Ceea ce ochiul nu a văzut și urechea nu a auzit și la inima omului nu s-a suit este ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru aceia care-L iubesc. *Iar nouă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său*” (1 Corinteni 2.9,10).

Așa cum se este atât de des în Cuvântul lui Dumnezeu, și aici se merge din glorie în glorie. În prima parabolă auzim de „bucurie în cer”, în a doua de „bucurie înaintea îngerilor”, când un păcătos se pocăiește, aici este vorba de bucuria din *casa Tatălui* pentru întoarcerea fiului risipitor. „Și au început să se veselească”. Frumos gând! Niciodată până atunci nu mai avusese loc o asemenea sărbătoare în casă. *Omul mort* era viu, *fiul risipitor* fusese găsit! Cu adevărat, „se cuvenea să ne veselim”. O *singură* persoană lipsea din cercul celor veseli. Ea nici măcar nu voia să-l recunoască pe cel care se întorsese ca fiind fratele său! (Luca 15.30). Bietul om! Dar câți fac ca el!

Dragă cititor credincios, dragostea Tatălui ne-a fost făcută cunoscută și nouă, în timp ce suntem încă în pelerinaj aici, și atunci când El intonează nota bucuriei, se cuvine cu adevărat să fim veseli și să ne bucurăm. Am făcut cunoștință cu lucruri care au fost ascunse în Dumnezeu din veacurile veacurilor, cu întreaga taină minunată a voinței Sale, a cărei revelație El a păstrat-o pentru sfârșitul timpurilor. Nu ar trebui să căutăm să explorăm mereu aceste lucruri?

Un banchet a fost pregătit pentru noi, o bucurie ne-a fost dăruită, care poate fi cunoscută doar de cei care au fost morți și au venit la viață, care au fost pierduți și au fost găsiți. O bucurie *cu Dumnezeu!* Într-adevăr, „comuniunea noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos”. Și de ce ne scrie apostolul Ioan aceasta? „Pentru ca bucuria noastră să fie *deplină*” (1 Ioan 1.3,4). O, dacă am reflecta mai mult la aceste lucruri în liniște sfântă! Atunci am înțelege cu siguranță mai mult semnificația cuvintelor *tatălui*: „*Trebuie să ne veselim și să ne bucurăm*”, și bucuria *Fiului* de a

coborî la noi, cei pierduți, și de a ne face cunoscut ce era în inima Tatălui pentru noi. Atunci vom fi ca David, când se afla în pustia lui Iuda: sufletele noastre se vor sătura ca de măduvă și de grăsime, iar gurile noastre Îl vor lăuda cu buze pline de bucurie (Psalmul 63.5).

Un gând

Dacă mi-am umplut *mâinile* înainte ca *inima* mea să fie plină de Hristos, nu voi folosi mijloacele pentru gloria lui Hristos, ci pentru propria mea glorie.

Tradus din *Botschafter des Heils in Christo* 79 (1931)

Titlul în original: „*Es geziemt sich fröhlich zu sein*”